

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ίωάννου Θ' 1-38)
2 Ιουνίου 2019

Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, τὸ ὁποῖο ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα δημιουργεῖ μιὰ σημαντικὴ θεολογικὴ ἀπορία. Ποιὸς ἦταν πράγματι ὁ αἴτιος γιὰ τὴν τυφλότητα ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν οἱ μαθητὲς ρώτησαν τὸν Χριστὸ ἐὰν ἔφταιγε ὁ ἴδιος ὁ τυφλὸς ἢ οἱ γονεῖς του, ὥστε νὰ γεννηθεῖ μὲ τέτοια ἀναπηρία, τότε ὁ Κύριος διευκρίνισε ὅτι ἡ τύφλωση ὑφίσταται «ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ». Μὲ τὴν ἀπάντησή του ὁ Χριστὸς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὁ Θεὸς εὐθύνεται γιὰ τὴν τύφλωση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποία τελικὰ θεραπεύει, διότι αὐτονόητα θὰ ἦταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ τυφλοῦ προέρχεται ἀπὸ λόγους φυσιολογίας καὶ ὁ Κύριος χρίοντας τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ μὲ λάσπη, ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ προκάλεσε τὴν ἀντίδραση τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι ὀργίζονται κατὰ τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀντίδρασή τους ἐστιάζεται ἐπιφανειακὰ στὴν παράβαση τῶν διατάξεων τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἴσχυαν γιὰ τὸ Σάββατο ἀπαγορεύσεις, μίᾳ ἐκ τῶν ὁποίων ὄριζε νὰ μὴν φτιάχνεται πηλὸς αὐτὴν τὴν ἡμέρα. Ὁ πηλὸς λοιπὸν ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Κύριος, πτύσας χαμαί, τοῦ ἀποδόθηκε ὡς παράβαση τοῦ Νόμου.

Ἐπιπλέον ἡ ἐνέργεια αὐτή, δηλαδή ἡ ἀνάπλαση τῶν ματιῶν τοῦ τυφλοῦ ἀνθρώπου, ἦταν ἐνδεικτικὴ θεϊκῆς ιδιότητος καὶ δυνάμεως καὶ οἱ Φαρισαῖοι θεωρώντας τὸν Χριστὸ ἕναν ἀπλὸ καὶ συνεπῶς ἀμαρτωλὸ ἄνθρωπο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει θαύματα, ἐξαγριώθηκαν. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀναγνωρίσουν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἀναμενόμενο Μεσσία, γιὰ αὐτὸ καὶ ἐνεργοποιοῦσαν τὴν ἀπόφασή τους νὰ διώκουν ὅσους τὸ ἀποδέχονταν «ἐὰν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται».

Τὸ θαῦμα ὅμως πέραν ὁποιασδήποτε ἀμφισβητήσεως ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ ἀποδείχθηκε οὐσιαστικὰ διπλή. Ὁ πρῶτον τυφλὸς ἄνθρωπος ὄχι μόνον ἀξιώθηκε νὰ δεῖ μὲ τοὺς σωματικούς του ὀφθαλμούς, ἀλλὰ παράλληλα νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του στὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, ὁμολογώντας καὶ κηρύσσοντας τὸν Ἰησοῦ, ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων, ὡς ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ.

Ὅ μέχρι τότε τυφλὸς ἄρχισε νὰ βλέπει ὀρθὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται ἀλήθειες τῆς ζωῆς, τὴν ἴδια στιγμή πού οἱ κατ' ἐξοχήν τηρητὲς τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, δηλαδή οἱ Φαρισαῖοι, παρέμεναν πνευματικὰ τυφλοί, ἀρνούμενοι πεισματικὰ νὰ δοῦν πέραν τῶν φαινομένων.

Τὸ γεγονὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτισμοῦ πού ἀποκαθιστᾷ τὴν πνευματικὴ τύφλωση ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς σήμερα τὸ σημαντικὸ μήνυμα. Κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατανοεῖ τὴν πνευματικὴ του τυφλότητα καὶ προσέρχεται μὲ ἀληθινὴ πίστη στὸν Ζωοδότῃ Χριστό, ζεῖ τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ του. Συνεπῶς, τὸ ἀξιοσημεῖωτο γεγονὸς στὴ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ εἶναι ἡ πίστη του στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ τὸν ὀδηγεῖ στὸ νὰ ἀποδεχθεῖ πρόθυμα, μακρὰ ἀπὸ ἐγωισμοὺς, τὴν προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ, νὰ πορευτεῖ γιὰ νὰ ξεπλύνει τὸν πηλὸ πού τοῦ ἔβαλε στὰ μάτια.

Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς ἀποκτᾷ τὸ φῶς του, ὁμολογεῖ τὸν εὐεργέτη του καὶ ἐδραιώνει τὴν πίστη του «ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὕδέν».

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου γίνεται εὐλογημένη εὐκαιρία, ὥστε ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ προβληματιστοῦμε γιὰ τὴν πίστη μας καὶ νὰ ἀνανεώσουμε μὲ λόγια καὶ μὲ πράξεις τὸ βάπτισμά μας, προκειμένου ὑπερβαίνοντας τὰ ὅρια τοῦ ἑαυτοῦ μας νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ βλέπουμε ὡς ὀρατὰ τὰ ἀόρατα τοῦ ἐπίγειου βίου μας. Ἀμήν.

[dkpdf-button]